

Pri. 31. Julm. 15.

1768, 6.

SPECIMEN
CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

AN

EXCEPTIONI SCTI MACEDONIANI

NOCEAT

REPLICATIO PECVLII ADVENTITII
IRREGVLARIS

QVOD

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.
ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE VIII. IVNII ANNO CIDIICCLXVIII

PVBLICE DEFENDET

GOTTLIEB BENIAMIN BÜRGER

RVHLAND. LVSAT.

LIPSIÆ

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

P. 243

n sta-
eudo-
neam
itiori-
dere.
o, do-
nequo
erit si-
patris
neas-
inde
di in
euen-
s iam
fenta-
Vnde
otum
omo-
nova

1740

SECCIMM

CAUSE DE LA COUR

EXCELLENTE SEIGNEUR DE LA COUR

REVERENDISSIME PERE

LE SEIGNEUR DE LA COUR

LE SEIGNEUR DE LA COUR

CHRISTIANUS HILF

LE SEIGNEUR DE LA COUR

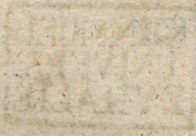
LE SEIGNEUR DE LA COUR

LE SEIGNEUR DE LA COUR

OTTILIE BENNANN

LE SEIGNEUR DE LA COUR

LE SEIGNEUR DE LA COUR

AN
EXCEPTIONI S^CTI MACEDONIANI
NOCEAT
REPLICATIO PECVLII ADVENTITII
IRREGVLARIS.

§. I.

ec opus est, nec libelli breuitas patitur, vt,
quae de *S^Cti Macedoniani* nomine, historia,
causaque agitentur controuersiae inter doctos
viros, referamus. Non quidem de nihilo est
scire, quis improbus ille *Macedo* fuerat, qui huius iuris capiti
nomen dederat, quippe ex illius conditione atque qualitate
rectius ipsum *S^Ctum* interpretari debet; placet tamen eorum
opinio, qui foeneratorem eundem habent ob autoritatem ver-
borum *VLPIANI* in *L. i. π. de S^Cto Maced.* dicentis: *qui*
pecuniam malis nominibus CREDERET. Nec valebit au-
tori-

autoritas THEOPHILI *Paraphrast.* qui filium familias suis-
 se adfirmauerat, quidquid pro eo defendendo dicat MARA-
 NVS in *Paratit. b. t.* et HEINECCIUS in *Hist. iur. ciu.*
L. 1. §. 177. et in *Pandect. b. t.* cui non credibile videtur, au-
 torem tam veterem et bonum in re notissima aberasse, quem ta-
 men concedit in rebus historicis errare teste adducto ME-
 NAGIO in *Amoenit. Iur. Ciu. Cap. XIX.* Nec maioris pon-
 deris est alterum, quo vtuntur, argumentum, quod VLPIA-
 NVS Macedonem nunquam foeneratorem dixerat; quasi ne-
 cesse hoc fuisset, cum manifesto id indicent verba supra ad-
 ducta, et credere de foeneratoribus commode dicatur, non
 aequae de filio familias, qui mutuum potius accipit, cum ni-
 hil proprii habet, quod credat.

§. II.

Sed haec eo magis perspicui possunt, si ipsius SCti vim
 recte attendimus. Occasionem enim dedisse deperditam fi-
 liorum familias quorundam viuendi rationem, qui eo insaniae
 procedebant, vt horrendum parenticidii crimen non auer-
 sarentur, quo paterna bona dissipare, suaeque libidini
 atque deperditae videndi, consuetudini satisfacere possent,
 cum ita iam tempore CICERONIS *pro Sext. Roscio Amerino.*
Cap. XXII. agere solerent filii familias, haud dubitandum. Sed
 vt huic malo reipublicae medelam praestaret senatus, non ad
 luxuriam atque improbitatem filiorum familias respexit, sed
 potius primam euertere studuit causam, quam in foenerato-
 rum improbitate deprehenderat. Hoc genus hominum pe-
 stem esse solere iuuentuti Romanae huicque peccandi causam
 saepius praestare, exemplo Macedonis cognouit; quare eos-
 dem ita coercendos statuit: *ne cui, qui filiofamilias mutuum*
pecuniam dedisset, etiam post mortem parentis eius, cuius in
potere

potestate fuisset, actio petitione daretur. Manifesto apparet, primario hoc SCtum in odium foeneratorum factum fuisse negatamque et actionem et petitionem, si filios familias pecuniam mutuam credidissent.

§. III.

Cum ergo principale, quod in SCto Macedoniano deprehenditur, est in foeneratores odium, secundo parentibus accedit fauor, quorum vitae securitati simul prospectum est: negari tamen haud potest, filiis familias simul aliquem accedere fauorem, quippe exceptio, qua negatur foeneratoribus actio petitioneque, his semper proderit, si conueniantur. Sed rectus est BOEHMERVS *ad Pandect. b. t. §. 1.* hocce SCtum priuilegium liberorum dici non posse, quippe ipsi fruuntur hoc fauore ex odio, quod lex in foeneratores statuit. Ex his vero facillime diiudicari poterit, an et quibus causis possit hic fauor liberis ex SCto Macedoniano accedens, explicatione eueri.

§. IV.

Iam ergo si filius familias mutuam acceperit pecuniam, non tantum quousque filius familias sub patria existet potestate, tutus erit, ne a suo creditore conueniatur; verum, quamuis postea in suam venerit tutelam, cum in odium foeneratorum statutum sit SCtum, ne actionem neue petitionem instituire possint; tamen adhuc exceptione huius SCti fauoris fruatur. Quid vero? si peculium habeat filius familias, idque vel castrense, vel quasi castrense, vel aduentitium sit illud aut regulare aut irregulare; an et tunc ipse filius familias hac exceptione hocque fauore SCti Macedoniani fruatur? De filio fami-

familias, qui castrense vel quasi castrense peculium habet, cum intuitu huius pro patre habeatur, omnes prope consentiunt, exceptione SCti Macedoniani tutum tunc filium non fore, si mutuum ceperit pecuniam. Creditor enim tunc non videbatur filio familias, sed patri familias pecuniam mutuam credidisse. De aduentitio vero regulari peculio, nihil est, quod moneamus, quippe filius familias permanet, neque ipsi pro fit rerum peculiarium proprietas, cum ususfructus patri competat. Cum itaque prohibitum sit indistincte, ne quis filio familias mutuam credat pecuniam, non tantum agit contra iuris prohibitionem, creditor credendo mutuum, verum periculum est, ne si acceperit mutuum filius familias peculium aduentitium regulare habens, posteaque solutionem exigat creditor, parentum vitae insidiae fiant, quo ipsemet ususfructum suarum rerum habeat, patrique succedat, ut, quae exiguntur pecuniae mutuae, solui possint.

§. V.

At, si irregulare peculium habet filius familias, an adhuc se tueri possit contra creditorem, qui quam mutuo dederat pecuniam, exigit, exceptione SCti Macedoniani? Negant plerumque filio familias exceptionem hanc ex causa peculii aduentitii regularis, cui sententiae praeter LAUTERBACHIVM *ad π. h. t.* et alios ad stipulatur quoque BOEHMERVS in *Doctr. Pandect. h. t. §. 3.* ex ratione quam addit, quia hic parentibus amplius nihil metuendum sit, et praemissa altera, quia inter viuos libere de aduentitio illo peculio irregulari disponent liberi. Sed grauius adhuc dubito, an haec recte se habeat opinio. Constat quidem, liberis competere inter viuos disponendi facultatem de rebus suis peculiaribus aduentitii irregularis peculii; at constat etiam, filium familias nunquam

❁ ❁ ❁

7

quam pro patre familias haberi intuitu irregularis peculii, sed manere filium familias. Amplius quidem non potest negari, parenti tantum metuendum non esse, cum, si cessante SCti Macedoniani exceptione condemnato filio soluendum esset, haberet peculium irregulare, ex quo soluere posset. Sed supra monstrauius, coercitos fuisse hoc SCTo foeneratores, iisque in genere prohibitum, ne filiis familias mutuam pecuniam crederent, secundario parentum rationem habitam fuisse; consequi posse arbitror, odium in foeneratores eamque prohibitionem SCti in peculio aduentitio irregulari nondum cessare, sed adhuc adesse causam, quod filio familias mutuam dederit pecuniam, non vero patri familias.

§. VI.

Equidem obiici posset, cum diuisio aduentitii peculii in *regulare* et *irregulare* posterioris aetatis sit, ut de ea cogitare non potuerit SCTum Macedonium: tamen puto adhuc manere suam exceptionem filio familias peculium aduentitium irregulare habenti, cum noua lex quidem eidem vsum fructum et disponendi facultatem concedat filio familias, ut si soluerit, repetitio solutae mutuae pecuniae non detur, at non existat noua lex, quae, quam negauerat actionem contra filium familias SCTum Macedonianum, foeneratori restituerat.

§. VII.

Sed, si filius familias peculium aduentitium irregulare habens, mutuum contraxerat, postea mortuus fuerit, relicto patre herede peculii aduentitii irregularis: an adhuc patri competat exceptio SCti Macedoniani? Neque patri neganda

da erit exceptio. Cum enim ex iure proprio sibi competente ad soluendum filii familias mutuum non obstringatur pater, autoritate S^Ci, ipse vero filius, licet irregulare peculium habet, tutus tamen exceptione S^Ci esset, ut antea diximus, sequitur nec patrem hanc exceptionem amittere posse, acquirendo filii peculium irregulare. Sicut enim mortuo cum viueret nulla esset ad soluendum obligatio, ita heredis patris salua erunt iura, cum succedat in filii quidem obligationes validas, non vero eas, quae elidi exceptione possunt. Et tandem, cum nec noua lex adsit, quae restituat foeneratori et hoc themate actionem contra patrem instituentiam, verior videtur sententia, quae patri adhuc S^Ci Macedoniani exceptionem hoc themate tribuit.

T A N T V M.

ULB Halle

3

005 880 491

VD18

Pri. 31. Num. 15.
1768, 6.

C I M E N
T I N E N S
C O N T R O V E R S V M
A N
T I M A C E D O N I A N I
C E A T
C V L I I A D V E N T I T I I
V L A R I S
V O D
V M O R D I N I S G R A T I A
E S I D E
HENR. BREVNING
ET GENT. PVBLIC. ORDIN.
LITER. DVISVVRG.
O C I O
R I O P E T R I N O
A N N O C I D I D C C L X V I I I
D E F E N D E T
NIAMIN BÜRGER
N D. L V S A T.
S I A E
L A N G E N H E M I A.

